

29. JAN. 1981

13-08-0187

Hva vil hedningene?

Ja, hva vil disse folk? Det siste vi har hørt fra dem er om en undersøkelse over kirkebesøket. Det er nok stort sett heller dårlig.

Årsaken til det skal jeg ikke komme inn på her. Derimot har jeg lyst til å trekke frem endel positive produkter av kristen tro. Selv for oss som kanskje bare er sånn passe troende, er det ganske innlysende at kirken, som i Polen består av mange, mange troende mennesker, har vært sterkt medvirkende til at demokratiseringsprosessen der er foregått så smertefritt. Prosessen er på langt nær ferdig, og det kan ennå komme bakslag, men uansett har den bragt verden litt fremover.

I Zimbabwe var — og er — situasjonen en litt annen. Der er så mange kirker. Der var det vel mer enkelte modige mennesker som førte sammen ledende personer fra de forskjellige klasser, stammer og raser. Deres budskap var kort og godt at et fremtidig Zimbabwe ikke ville kunne eksistere om ikke en tilgivelsens ånd fikk myke opp og varme hjertene. Denne ånd var en faktor som «gode» realister ikke tok med i regnskapet. En hvit arbeidsgiver som ber sine svarte medarbeidere om tilgivelse for sin behandling av dem og sitt syn på dem, gjør mer godt for freden enn tusen rifler. En svart som ber den hvite om tilgivelse for et hat han har følt om ham bringer nok tusen rifler ut av bruk.

En av de ledende personer i dette arbeide var — og er — Alec Smith, sønn av tidligere statsminister Smith. Her må jeg nesten få lov til å fortelle om en liten opplevelse. Det laget seg slik at jeg fikk være med på et møte i M.R.A. i Oslo. Møtelederen ønsket velkommen, og vil — sa han — få ønske en særlig velkommen til Alec Smith fra Rhodesia som det da het. Journalisten i meg reagerte straks og jeg famlet etter blyant og papir. Møtelederen

fortsatte: «Av forskjellige grunner vil vi be om at pressen ikke får greie på at Alec Smith er i Oslo. Akkja. Der forsvant den nyheten. Fra mitt synspunkt ble forøvrig ikke tapet så stort. Alec Smith talte ikke politikk i det hele tatt. Han fortalte at han var blitt forlovet samme dag med en ung, norsk M.R.A.-pike — som også var tilstede på møtet. De er nå gift og bor i Zimbabwe.

EN annen levende person var presten Arthur Kanodereka. Jeg skriver var, for han måtte betale for sin fredsinnsetts med sitt liv. Han sa: «Africa is not meant to be torn apart between East and West. Africa is meant to speak to the world with an answer for both East and West. (Afrika er ikke bestemt til å bli revet i stykker mellom øst og vest. Afrikas oppgave er å snakke til verden og gi et svar både for øst og vest)». Mere om dette kan du lese i et lite hefte som heter Dawn in Zimbabwe av Hugh Elliot. Jeg låner det gjerne ut.

Til slutt ukjære hedninger, hvor mange alkoholikere er ikke blitt reddet takket være kristen påvirkning? Tenk jeg synes dere skal stikke deres pipe langt ned i sekken og ta dere til noe mer positivt.

Jørgen Sandberg